

Adonis.

benieuwd en hoedend, van een klaren nymphen-blik.
Waar was 'k? Eén somberheid. — En 'k heb niet eens den schrik
gekend, dat ik, en hoe?, den vader-tuin ontweken,
rond mij den dageraad door zwartre blaên zag bleeken;
en geen verbazen, om dien nymphen-mond, die zweeg;
om 't wankend schaàuwe-gaan dat vreemd ter wang me zeeg;
om 't woud dat toe me trad om, wijkend, te verwijden;
vriend, — en geen spijt, en zelfs geen schromelijk verblijden. . . .
En sedert dien. . . .

Attis.

En sedert dien zijt ge ónze zon;
van úwe zilvren spraak zingt blankend bron aan bron;
nauw rust uw blik, of blinkt in blijde-ontloken bloemen;
gij hebt ons vreugd geleerd, als, bij hun zinder-zoemen,
het koopren kolder van de hommels is een vuur
dat blindend wielt en priemen drilt in 't middag-uur
zóo, dat, doorboord, 't beloemde loover gaat verpaarsen
rond al de zonne-wiel'ge stippen, die 't bespaarsen;
gij zijt het, die het avond-goud in staven klinkt
aan elken stam, aldaar te heeter blaakt en blinkt
hun laaie, naar het hoofd des dages lui ter kimme
verlamt, en die ze recht, tot waar de mane, aan 't klimmen,
het lange druipen van haar stralen dalen laat,
en weèr bemaalt van licht ons avond-vaal gelaat;
gij zijt — en hoe en weet ge, Adonis, het te wezen? —
gij zijt ons dorsten als een blozende aarde-bezie,
al blijft aan onzen mond den nooit gedrenkten dorst; . . .
— en menig meisje weent in heur gebeurde borst,
waar, reikend, ze u bekroont met dagelijksche rozen,
Adonis, zoo ze 't elk bij beurte doen, en blozen. . . .

Adonis (neemt zijne rozen-kroon af).

Ach, arme rozen, van mijn heete slaap verlept,
ontdoornde krone, die niet eens gekoeld en hebt
mijn zoele kone, van uw bloedend felp bezegen,
en van wier huldend schoon mijn binnenst heeft gezwégen. . . .
Een krone? . . . En ik een vorst?! — Mijn Attis, wist g', hoe moe
'k me voele in 't zwaar ornaat van uwe woorden, hoe
deze onbegrepen krans me weegt der teedre maagden,
of alle cier, of de eigen schoonheid me belaagden
en 'k niet dan lui en loom hun last bedróomen mag.
— Want Attis, ik ben eindloos moe; 'k ben de onverzade
van rust die, hooploos moe, steeds dichter wordt beladen
met moeite uit elke wereld-diepte, 'lijk (een dag
in 't teeken van den Hond,) de hitt'ge zon, aan 't gruwen,
heur stralen-kreits uit alle kolken tegen-duwen,
heur straalloos wezen voelt beklemmen van 't geweld
dat iedere afgrond steunt en log heur tegen-stelt.